

opusdei.org

U radosnom iščekivanju Krista

“Krist nas je oslobodio odnosa s Bogom koji se temeljio na negativnim pravilima i ograničenjima, a darovao nam je u zamjenu život Ljubavi.”
Novi članak o kršćanskom životu.

13.09.2019.

Što život čini vrijednim? Što čini vrijednim moj život? U svijetu današnjice odgovor na ovo pitanje često ovisi o dvjema stvarima: uspjehu koji sam sposoban ostvariti i

mišljenju koje drugi ljudi imaju o meni. I ove dvije stvari ne mogu se zanemariti. Prirodno se nadati da će naši naponi polučiti uspjeh jer nitko nema neuspjeh za cilj kada što započinje; istovremeno mišljenje drugih ljudi utječe naš obiteljski, društveni i profesionalni život. Dakako, u životu uvijek postoje neuspjesi, mali ili ne toliko mali, te se nerijetko događa da ono što ljudi misle o nama ne odgovara istini.

Iskustvo neuspjeha, gubitak ugleda ili svjesnost vlastite nesposobnosti – ne samo u profesionalnom životu, već i u nastojanjima oko kršćanskog života – može obeshrabriti, odvesti u depresiju te rezultirati u konačnici gubitkom nade. Pritisak onoga “uspjeti” na različitim razinama, “biti netko, ili barem moći tvrditi da si netko”, danas je snažniji nego ikada prije. Fokus danas nije na onome tko je tko (sin ili kći, roditelj, brat ili sestra, djed ili baka...), već na tome

što taj netko može (ili ne može). Ljudi su, posljedično, osjetljiviji na različite vrste neuspjeha koje život sa sobom nosi. Teškoće koje su se prije rješavale ili junački prihvaćale, danas su često uzrok dubokih nemira ili frustracija, i to od rane mladosti. Je li moguće u svijetu tako velikih očekivanja i razočarenja živjeti po savjetu svetoga Pavla: “U nadi radosni!”? (Rim, 12:12)

U svome pismu iz veljače 2017. godine Prelat Opusa Dei ukazao je na jedini zaista prosvjetljujući odgovor na prethodno pitanje, s jednim odlučnim “Da!”. “Podaj, Gospodine, da po vjeri u Tvoju Ljubav, živimo svaki dan s novom ljubavlju, u nadi radosni.”[1] Iako smo ponekad u iskušenju izgubiti nadu, učiniti to značilo bi zatvoriti oči Božjoj Ljubavi i Njegovoj trajnoj blizini. Kako nas Papa Franjo podsjeća u svojoj katehezi o nadi: ”Kršćanska je nada odlučna, stoga ne razočarava... Ne

temelji se na tome što mi možemo učiniti ili biti, čak ni na tome što vjerujemo. Njezin temelj, temelj kršćanske nade, jest ono što možemo čvrsto vjerovati i u što možemo biti sigurni, a to je Božja Ljubav za svakoga od nas. Lako je reći: „Bog nas voli.” Svi to govorimo. No zastanimo na trenutak; može li svaki od nas reći: „Siguran sam da Bog voli mene.”? Nije lako to reći, ali je istina.”[2]

Velika nada

U svojim propovijedima i razgovorima sveti Josemaria često je ukazivao na prve kršćane. Za njih je vjera bila više od nauka koji treba prihvatiti ili modela po kojem treba živjeti; bila je dar novoga života, dar Duha Svetoga koji se izlio u njihova srca nakon Kristova uskrsnuća. Za prve je kršćane vjera u Boga bila stvarnost koju su iskusili, a ne samo intelektualni pristanak. Bog je bio

netko zaista nazočan u njihovim srcima. Sveti Pavao piše vjernima u Efezu sjećajući se kako su živjeli prije nego li su upoznali Evanđelje:

“..sjetite se da ste u to vrijeme bili odvojeni od Krista...stranci zavjetu obećanja, bez nade i bez Boga u svijetu.”(Ef, 2:12) S vjerom su, naprotiv, primili nadu: “..i nada nas neće razočarati, jer se Božja ljubav razlila u našim srcima preko Duha Svetoga koji nam je darovan.” (Rim, 5:5)

Dvije tisuće godina kasnije Bog nas i dalje zove k ovoj “velikoj nadi”, prema kojoj sva druga nadanja i razočaranja stoje samo u relativnom odnosu. “Mi trebamo veća i manja nadanja koja nas nose iz dana u dan. No ona, bez krajnje nade, velike nade koja mora natkriliti sve drugo, nisu dostatna. Ta velika nada može biti samo Bog, koji sve prožima i zahvaća i koji nam može darovati ono što sami ne možemo postići.”[3]

Korisno je upitati se jesmo li se “navikli” na Boga koji spašava, Boga koji dolazi ispuniti nas nadom; toliko navikli da ponekad u tome ne vidimo ništa više od ideje s malo stvarnog utjecaja na naš život. Križ, koji je onima koji su svoju nadu polagali u Isusa predstavljao veliki promašaj, postao je prigodom uskrsnuća, najznačajnija pobjeda u povijesti. Najznačajnija jer nije to bio uspjeh ograničen samo na Isusa; u njemu smo svi pobijedili. “Ovo je pobjeda koja je nadvladala svijet, naša vjera u Uskrslog.” (1 Iv, 5:4) Učenici na putu u Emaus gledali su u prošlost s nostalgijom: “..a mi smo se nadali..” (Lk 24:21) Nisu shvaćali da Isus hoda s njima, da će im doskora otvoriti oči prekrasnoj budućnosti otpornoj na razočaranja. “Rasplamsajte vatru svoje vjere! Krist nije lik iz prošlosti. On nije uspomena iz davnina. On živi! Kao što sveti Pavao reče: “*Iesus Christus heri et hodie: ipse et in*

saecula!- Isus Krist isti je jučer i danas, i da, zauvijek.”[4]

Dopustimo Božjoj ljubavi da nas dotakne

Ovako je sveti Pavao sažeo naš kršćanski život: “Razapet sam u Kristu; tako da više ne živim ja već živi Krist u meni. I život kojega živim u tijelu, živim po vjeri u Sina Božjega, koji me ljubio i žrtvovao se za mene.”

(Gal 2:19-20) Za svetoga Pavla kršćanstvo prije svega naviješta da je Krist umro za nas, ustao od mrtvih i poslao u naša srca s nebesa Duha Svetoga, koji nas preobražava i otvara nam oči za novi život. “Tko god je dotaknut Ljubavlju, počinje shvaćati što je ustvari život. Počinje shvaćati značenje riječi nada.”[5]

Isus nam, kao i Samarićanki, Mariji Magdaleni, Nikodemu, dobrom lopovu Dizmi i učenicima u Emausu, posreduje nov način gledanja na svijet, na same sebe, na druge i na

Boga. I tek po ovom novom načinu gledanja koji nam je darovan od Boga, naši naponi u usavršavanju i oponašanju Njega imaju smisla. U suprotnom su svi naši naponi “..taština i trčanje za vjetrom” (Prop 2:11).

Umirući na križu “radi nas ljudi i našega spasenja”[6], Krist nas je oslobodio odnosa s Bogom utemeljenog na negativnim pravilima i ograničenjima i donio nam umjesto toga život Ljubavi. “U novo ste se biće zaodjenuli koje se obnavlja u znanju prema slici svoga stvoritelja.” (Kol, 3:9-10) To znači upoznati Božju Ljubav i dopustiti da nas On dotakne kako bismo osvježeni krenuli putem svetosti. Pronaći Boga i dopustiti da nas preobrazi jest ključno. Prelat Opusa Dei podsjetio nas je na to nedugo nakon izbora. “Koji su prioriteti koje naš Gospodin stavlja pred nas u ovom povijesnom trenutku za svijet, Crkvu i Djelo?

Odgovor je jasan: u prvom redu brinuti se oko jedinstva s Bogom kroz usavršavanje u ljubavi, započinjući kontemplacijom Isusa Krista koji je lik Očevog milosrđa. Program koji nam je sveti Josemaria dao uvijek je valjan: 'Tražite Krista, nađite Krista, ljubite Krista.'[7] Zajedništvo s Bogom osposobljava nas da živimo Život koji nam On nudi. Traženje lika Kristova i dopuštanje da nas On pogleda jest izvanredan način produbljivanja života u Ljubavi."

Dopustimo da nas Krist pogleda

Krist je pravi lik Božjeg milosrđa jer nam u Njemu Bog progovara nama razumljivim jezikom. Ljudski je to jezik koji cilja zadovoljiti žeđ za ljubavlju preko mjere koju je On osobno usadio u svakoga od nas. "A vi...jeste li koji put osjetili ovaj pogled na sebi, pogled beskrajne ljubavi koja vam, usprkos vašim grijesima, ograničenjima i promašajima,

nastavlja vjerovati i gleda vaš život s nadom? Jeste li svjesni koliko ste vrijedni Bogu, koji vam je iz ljubavi sve darovao? Sveti nas Pavao poučava: 'Bog nam je pokazao svoju ljubav tako da je, dok smo još bili grješnici, Krist umro za nas.' (Rim, 5:8) Razumijete li doista snagu ovih riječi?"[8]

Kako bismo otkrili Božje lice, moramo slijediti put klanjanja i kontemplacije. "Kako je dobro boraviti pred raspelom, na koljenima pred Presvetim Sakramentom i jednostavno biti u Njegovoj prisutnosti. Koliko nam dobra čini kada On još jednom dotakne naše živote i nadahne nas da dijelimo Njegov novi život!"[9]

Kako je Papa jednom zgodom primijetio, to znači: "gledati u Božje lice, ali biti istovremeno svjestan da i On gleda nas."[10] Može se činiti lako dopustiti da nas se pogleda,

jednostavno biti u Božjoj prisutnosti, međutim, u ovom našem hiperaktivnom svijetu prepunom podražaja to je zbiljski izazov. Stoga moramo zamoliti Boga da nam daruje milost kako bismo ušli u Njegovu tišinu i dopustili da nas pogleda. Moramo biti uvjereni kako je već boravak u Njegovoj prisutnosti divna molitva izuzetnog učinka, čak i ako nema trenutnih učinaka.

Kontempliranje Kristova lika nosi u sebi snagu preobraženja koju ne možemo dohvatiti ljudskim mjerilima. “Gospodin mi je vazda pred očima; jer mi je zdesna, neću posrnuti. Stoga mi se raduje srce i klikće duša; Moje tijelo spokojno počiva” (Ps 16, 8-9).

Isusovo lice jest ujedno i lice Raspetoga. U sučeljavanju s vlastitim slabostima možemo nadljudskim pristupom promišljati kako smo Ga izdali i kako mu ne možemo prići kao da se ništa nije zbilo. Međutim, ove

protivštine proizlaze iz krivog poimanja Božje Ljubavi. „Na djelu je lažna suzdržanost koja našega Gospodina na križu prikazuje kao bijesnog i odmetnutog. Izmučeno tijelo kao da prijeti ljudima: 'Slomili ste me, ali ja ću zaviriti na vas svoje čavle, svoj križ i svoje trnje!' Ti ljudi ne poznaju duha Kristova. Istrpio je sve što je mogao – i budući da je Bog - koliko god je mogao! Ali je ljubio i više nego li je trpio... A nakon smrti pristao je da Mu kopljem otvori još jednu ranu kako bismo ti i ja mogli naći utočište uz Njegovo srce prepuno ljubavi.“[11]

Koliko su dobro Oci naši razumjeli Ljubav koja isijava iz lika Isusova. S križa gleda na nas i kaže: “Poznajem vas potpuno. Prije smrti vidim sve vaše slabosti i padove, sve promašaje i izdaje. Poznajući vas takvima kakvi jeste, prosudih vrijednim dati svoj život za vas.” Krist na nas gleda s ljubavlju i poticajem. On u nama vidi

dobro – dobro koje jesmo – i koje nam je On sam, stvarajući nas, darovao. Dobro koje je vrijedno Ljubavi, najveće Ljubavi. (usp Jn 3:16;15:13)

Hoditi s Kristom i ostaviti trag u svijetu

Isusov pogled pomoći će nam da odgovorimo s nadom kada smo suočeni s vlastitim padovima, pogreškama i osrednjošću. Nije riječ o tome da budemo dobri sami od sebe. Bog s nama računa da preobrazi svijet i ispuni ga svojom Ljubavlju. Ovaj je poziv sadržan i u Kristovu pogledu ljubavi. "Možda mi možete reći: 'Oče, ali ja sam ograničen, grješnik sam, što ja mogu učiniti?' Kada nas Gospodin zove, On ne brine o tome što smo, što smo bili ili što smo ili nismo uradili. Upravo suprotno. Kada nas poziva, On promišlja o svemu što možemo dati, o ljubavi koju smo kadri širiti. On se

kladi na budućnost, na sutra. Isus te usmjeruje prema budućnosti, ne prema muzeju". [12]

Pogled našega Gospodina pogled je Ljubavi koja uvijek potiče osobu govoreći joj: „Kako je dobro što postojiš! Kako je dobro što si ovdje sa mnom!“ [13] Istovremeno, iako nas savršeno poznaje, On računa na nas. Pronaći poticajni Božji pogled najbolji je način za oporavak naše nade, za ponovni uzlet prema Ljubavi, a potom i za donošenje ove Ljubavi svijetu. U ovome leži naša sigurnost: Krist je umro za mene jer me je smatrao vrijednim. Krist, koji me zaista poznaje, ima povjerenja u mene. Kao što Apostol kliče: „Ako je Bog s nama, tko će protiv nas? On koji nije ni vlastitoga Sina poštedio već ga je dao za sve nas, zar nam s Njime neće sve drugo darovati?“ (Rim 8:31-32)

Ova sigurnost nuka nas da krenemo ponovno, da se još jednom uputimo k svijetu i ostavimo u njemu Kristov trag. Znam da ćemo često posrnuti, da nećemo uvijek postići što smo zamislili, ali na kraju to nije ni bitno. Bitno je da idemo naprijed, pogleda uprtog u našeg Gospodina:

„expectante beatam spem“ – čekajući u radosnoj nadi.[14] On je taj koji nas spašava i očekuje od nas da svijet ispunimo mirom i radošću. „Bog nas je stvorio da budemo na nogama.

Ima jedna krasna pjesma koju planinari pjevaju. Ide otprilike ovako: „U planinarenju nema veze ako posrnemo i padnemo sve dok iznova ustajemo.“[15] Na nogama, radosni, s pouzdanjem, kročimo naprijed sa zadaćom paljenja Kristove vatre koju nosimo u srcima na svim putevima zemaljskim.“[16]

[1] Fernando Ocáriz, Pastoralno pismo, 14. veljače, 2017.

[2] Papa Franjo, Opća audijencija, 15. veljače 2017.

[3] Benedict XVI, Enciklika "U nadi smo spašeni" 30. studenog 2007., br. 31.

[4] Sveti Josemaria, *Put*, br. 584

[5] Benedikt XVI, Enciklika "U nadi smo spašeni" 30. studenog 2007., br. 27.

[6] Rimski Misal, Nicejsko Vjerovanje.

[7] Fernando Ocáriz, Pastoralno pismo, 14. veljače 2017., br. 30 (cit. *Put*, br. 382).

[8] Papa Franjo, Poruka, 15. kolovoza, 2015.

[9] Papa Franjo, Apostolska pobudnica Radost Evanđelja (26. studenog, 2013.), br. 264.

[10] Papa Franjo, Govor, Bdijenje za Pedesetnicu s crkvenim pokretima, 18. svibnja, 2013.

[11] Sveti Josemaria, Križni put, Dvanaesta postaja, br. 3.

[12] Papa Franjo, Molitveno bdijenje s mladima, 30. srpnja 2016.

[13] Pogledati: Joseph Pieper, Vjera, nada, ljubav (citirano u: Benedikt XVI 2011., Božićna poruka Rimskoj kuriji).

[14] Rimski misal, Pričesna molitva

[15] Papa Franjo, propovijed, 24. travnja, 2016.

[16] Put, br.1

radosnom-iscekivanju-krista/
(10.08.2025.)